

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

Duo quae cum ad mortem potius quã vitam optandam vocabant. n. 22.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

collocasset, in Cælestibus etiam collocaturum. Inter molestias, quas to-
 lerabat nulla ei grauior quam tussis fuit quæ tam violenter concutiebatur vt
 facies illi corporique sudore maneret, intumescerent venæ, humorum deflux-
 ione prope intercluderetur spiritus; nè igitur accessu aliquo repentino abri-
 peretur deficientibus indies viribus, dies Sancto Stephano protomartyri fa-
 cer delectus est quo Sacrosancti Corporis Christi viatico, sacroque oleo, ad
 extremam luctam communiretur. Ad tam Sancta Mysteria ritè suscipienda
 per totius vitæ exhomologesim se expiare desiderans, bis eandem repetijt ad
 ma orem verecundiam doloremque excitandum, circumstantijs singulis in-
 sistens, eo animi pœnitentis sensu quem illum concepisse par est existimare
 qui & offensam minimam horreret, & diuinam Majestatem impensè dilige-
 ret. Tum prælegi sibi voluit ex Rituali illa quæ in horum vsu Sa-
 cramentorum atque administratione sunt solemnna, & alta voce, succinctè
 tamen & cum tenero erga Deum affectu Fidei, Spei, & Charitatis designa-
 tos articulos pronunciauit; deinde vbi culpam dixisset, ad eum fere modum
 quo Societas vtitur, nisi quod verba quædam ad sui maiorem confusionem
 adiungeret, professus est mori se filium Societatis, gratias diuinæ benignita-
 ti immensas agens cuius singulari prouidentia ad hoc Institutum vocatus, &
 in eo ad eum vsque diem conseruatus esset. Quò verò gratia Vnctionis sacræ
 in animam affluentior redundaret, ex libro Bellarmini Cardinalis de Arte
 bene moriendi illa recenseri desiderauit quæ eo pertinerent; dein Caput de
 Tentationibus percurrit; Tres enim, inquit, sunt anni ex quo nullis aut
 scrupulis aut tentationibus vexor; sumenda mihi proindenunc sunt contra
 inimicum arma, qui haud dubiè prætere sine pugna vltimam hanc horam
 non patietur.) Consultius tamen visum est illud omittere cum nemo vere-
 retur quin benignissimus Deus qui telam beneficiorum tantam orsus erat
 eandem esset ad sempiternam suam gloriam pertexturus. Eius igitur capituli
 loco reuocari sibi in memoriam rogauit exemplo Sancti Richardi Cicestræ-
 sis Episcopi illud Hymni Ecclesiastici, *Maria Mater gratia, Mater mise-
 ricordia, tu nos ab hoste protege, & hora mortis suscipe*: Enimvero se-
 cundum Deum, in illa spes omnes opesque suas repositas habebat; illam ex-
 pectabat in omni articulo adiutricem; illius quotidie matutinis horis, tan-
 quam Matris, flagitabat benedictionem, repetita etiam oratione qua Par-
 thenij Sodales profitentur futuros se eius seruos perpetuos, atque vicissim
 rogant nè suos in hora mortis deserat.

XXII. Quæ ad res diuinas spectabant varij varia pro suo quisque
 sensu afferebant in medium, quæ tamen velocem ex hac vita decessionem
 innuebant gratissima illius auribus accidebant: curam enim cogitationem-
 que omnem ad illud punctum temporis ritè transigendum retulerat: nam
 de corporis sepultura cum fortè esset sermo, "Meâ, inquit, hoc parum in-
 terest; in sterquilinum, si vultis, projicite, modo animæ bene sit.) Prope-

1635.

remus in Cœlum; de hoc itinere quidquid dicitur non facile faller aures quantumuis demissa voce efferatur; Et ego cum nouus holpes in cœlum ingredi, non timebo raucedinem, neque verecundabor voce quam potero altissima canere, Sanctus, Sanctus, Sanctus.) Sæpe Alumni, sæpe etiam Nostri rogabant, eorū vt memor esse vellent, cum in diuinam esset conspectum admittendus: Ille vero summā cum fiducia & alacritate, pro eo quo semper utebatur candore animi, eorum se postulatis non defuturum libenter & prolixè promittebat: aliquando tamen non nihil veritus nè audacior aut plus æquo fidens videretur, cum Confessarium super ea re contulisset; " Animo tamē meo, inquit, nihil occurrit, vnde meritò vereri possim nè eorum quæ dixi veritas re ipsa comprobanda sit.) Proposito Sancti Patris *Ignatij* exemplo, cui viuere magis in optatis fuit vt cum meritorum cumulo pateretur, quam mori, vt cum gloria in Cœlum subito euolaret, " Et mihi, inquit, si vita roganda esset hoc vnum ad solatium reliquum foret, pati, & mereri. Duo tamen sunt quibus penitus inducor vt mortem potius expetam, quam diuturniorem isthic vitam; Primum quòd ex hac vita abeunte me, ex eorum numero qui peccando diuinam lædunt Majestatem vnus saltem demendus sit; Alterum, quòd ad eorum numerum qui eandem Majestatem æternum sunt laudaturi vnus sit adijciendus.) Itaq; brachia exarescentia intuens congratulabatur sibi, aliosque rogabat vti gratias agerent Deo, quod consumptā carne vicinior Cælo esse videretur: patientiā interim singulari aperiens sibi viā; nam perpetuò decumbenti abrasā pluribus in locis cute quoties se mouebat recrudescabant vulnera, nullā tamen ratione induci potuit vt ea Medico ostenderentur, & tanquam leue quiddam, & tolerabile contemnebat; & dolorem lateris quem habebat vehementem, tanquam thesaurum in agro absconditum reijcebat, Christi similitudine se consolans; cuius etiam intuitu acetum sorbillando quo fauces humectarentur, " Quam benè, inquit, mihi istud saperet si paululum fellis mixtum haberet!) & cum sermo forte esset illatus de vita & morte, deque duplici corona Sanctæ Virgini Catharinæ Senensi proposita: " Ego enim uero, ait, ad omnem diuinæ voluntatis nutum me libenter accommodo; si tamen spinca corona mihi offerretur, illam profectò conarer arripere; & familiariter dicenti cuidam, Deum his eius doloribus plurimum recreari: " Itane vero;? inquit, : Næ ille quamdiu ego vixero, si per me quidem steterit, hac sua recreatione carebit nunquam.) Et erat quoddam medicamenti genus à quo naturā multum abhorrebat, quo & libenter utebatur, & quanquam nihil inde se commodi percipere arbitrareretur, perseverabat tamen vti, expertus quod ad suauitatem non valuit, id ad sui victoriam plurimum valuisse. Si verò vel leuissimum impatientiæ signum edidisset, pænæ loco semel saltem salutationem Angelicam pronunciare nunquam prætermisit. Neque ex eorum erat numero qui, (vt loquitur Magnus Gregorius) Remuneracionis linteo sudores suos tergere solent; Nam cum quidam recitato illo Psalmsi versu, *Benigne fac Domine, in bona voluntate*

tua Sion,

Duo quæ
eum ad
mortem
potius quā
vitam op
tandam
vocabant.

tua Sion, ut edificentur muri Hierusalem, lapidem electum aliquando ipsum futurum innuisset Cælestis Hierusalem; " Licet nunquam, inquit, perueniam ad Cælum, modò te Deus glorificem, fiat voluntas tua.) Et, " Pone me ubi vis, age mecum liberè in omnibus; fiat, fiat, liberrimè, integerrimè, exactissimè.

1635.

XXII. Vltimis vitæ horis, cum iam præ debilitate vix loqui posset, prælegi sibi curauit Orationem illam Christi Domini quâ Apostolis valedicturus Patrem æternum precatuſ est; Et integram quidem sitientibus audiuit auribus, ad illa tamen potissimum verba adijciens animum *Pater quos dedisti mihi, volo ut ubi ego sum, & illi mecum sint, ut videant claritatem meam, quam dedisti mihi; quia dilexisti me ante constitutionem mundi.* " Hoc nobis (inquit) vsquequaque conuenire videtur; extra autem hoc quid est quod meâ refert? die Dominico (qui dies fuit illi supremus) cum post duodecimam noctis, horâ non animaduersâ, ad subleuandam tussis molestiam paululum Syrupi accepisset, re compertâ, non mediocri affligebatur dolore quòd panis Angelici lumen diuinitate carendum ei esset. Et Rector quidem, qui illi de nocte adfuerat, optimum duxit eo illum impellere, vt exultâ propriâ voluntate, diuinæ acquiesceret, quò Christum imitaretur propius, qui proposito sibi gaudio sustinuit Crucem, & in ipsis mortis angustijs deleri se quodammodo ab æterno Patre passus est; neque longo opus fuit verborum circuitu ad persuadendum; illico enim " Domine, inquit, si vis me non communicare, sis benedictus.) & alios alijs conformitatis amorisque in Christum patientem actibus actus innectens, ijs fere verbis quæ in diuino officio sacro Parasceues die vsurpantur *Ego propter te flagellauit Aegyptum* &c Christi seruatoris benignitatem summis laudibus efferebat, qui sibi immerenti adeò fuisset propitius: Atque vt in Domini sui passionum aliquam saltem partem veniret, à Rectore petijt vt adhibita alterius opera, cum sibi vires non essent, flagellis in se animaduerneretur. Perspectâ hac mentis æquitate, bono iussus est esse animo; non enim priuandum esse eo quod tantopere optabat sacræ Communionis solatio. Dicitur facillè non potest quantis ad nuncium optatissimum inceserit lætitijs: quicumq; eum inuiscebat, hunc rogabat sibi vt congratularetur: & nê qua deesset non animi modò sed corporis mundities, manus ac pedes lauari, indusium & cætera voluit habere recentia, humi denique in strato vimineo collocari, vt humilis Domini Sacratissimum corpus, quâ posset submissione suscipere; datoque ad recollectionem aliquanto spatio in priorem lectum impositus, inter suauissima *Iesu* & *Mariæ* nomina, & illud vsitatum *fiat voluntas tua*, precumque præsidia quæ in commendatione animæ dici solent, spiritum Deo reddidit, exemplo futurus quàm expetenda res sit ijs præsidijs munitum ex hac vita decedere quæ Religioso in statu perseveranti deesse non possunt.

Oratione plurimum delectatur quam Christus valedicens suis vsurpauit.

Sacratissimæ Eucharistiæ sumendum desiderium.

XXIV. *Blondus* interea septuagenario maior cum *Mutio* Generali agebat de officij sarcinâ deponenda, quam quintumdecimum iam annum

P p p

summâ